

Όταν ξεκινούσε, τον Δεκέμβριο του 2008, ζούσαμε σε ένα διαφορετικό κόσμο με πλήρη αδυναμία να μαντέψουμε τις επερχόμενες εξελίξεις, τις επικείμενες αλλαγές. Περισσότερα από 15 χρόνια από τότε, με όσα έχουν μεσολαβήσει, πάρα πολλά από αυτά αδιανόητα και πρωτόγνωρα, παραμένουμε στο ίδιο, περίπου, σημείο. Στην πλήρη αδυναμία να μαντέψουμε τα μελλούμενα, τα οποία μόνο στην συνείδηση των αιθεροβαμόνων ενέχουν στοιχεία αισιοδοξίας.

Σε τούτο το χρονικό διάστημα, εδώ σε αυτόν τον ιστότοπο, αναρτήθηκαν 2002 κομμάτια, όλα πρωτότυπα πλαισιωμένα από πολλαπλάσιες εικόνες. Πλην ενός μονοψήφιου αριθμού, άπαντα είναι συντεταγμένα από ένα άτομο. Το αναφέρω όχι ως κατόρθωμα, αλλά ως μια απόπειρα εκτίμησης του χρόνου που δαπανήθηκε και ως εκ τούτου περιγράφουν τη σχέση του μοναδικού γραφιά - διαχειριστή με το δημιούργημά του.

Με μια κάπως τολμηρή όσο και ειλικρινή εξομολόγηση θα μπορούσα να πω ότι υπήρξε μια σχέση αμφίδρομη. Εννοώ ότι το σύνολο του χρόνου που διατέθηκε για τη σύνταξή του, συχνά εις βάρος κάποιου πιο ευχάριστου ή ελαφρότερου ελεύθερου χρόνου, επέστρεψε εξ ίσου συχνά, ως ένα δυνατό στήριγμα, μια πνοή αισιοδοξίας και ένα ιδεολογικό ξεκαθάρισμα, πράγματα άκρως βοηθητικά στους καιρούς που διάγουμε.

Όλο αυτό λειτούργησε, ενίοτε, και ως ημερολόγιο καταγραφής όσων συμβαίνουν, όσων τέλος πάντων γίνονται αντιληπτά. Με φίλτρα βέβαια, καθώς αν ανέβαιναν ωμά, εν τη ρύμη του συναισθήματος, θα ήταν πιο άμεσα μεν, αλλά πιο ακαλαίσθητα δε. Πιο απελέκητα.

Είναι και η άμυνα του να κρατηθείς, να μην αλλάξεις, να μην αναγκαστείς να γίνεις αυτό που σιχαίνεσαι, μόνο και μόνο για να επιπλεύσεις. Ο καθρέπτης είναι αιχμηρό όργανο, ειδικά για όσους διατηρούν την αίσθηση της όρασης.

Δυο χιλιάδες δυο κομμάτια και συνεχίζουμε μαζί με αυτό το βάσανο, που την μια στιγμή αγ
απάς την ομορφιά του κόσμου και την άλλη μισείς την ασχήμια του

.

